

hogyan a tanulók mélységében el-sajátítsák, megértsék az alapvető összefüggéseket, ráérezzenek az ismeretek alkalmazásának lehetőségeire, szinte csak gyorsvo-nat-tempóban végigsöpörnek az előírt ismeretek halmazán, hiszen a kötelező tananyagot úgymond a pedagógusnak kötelessége taníta-ni, akkor is, ha megtanítani szin-te teljesen lehetetlenség. Szintén évtizedek óta követeljük, hogy az egyetemeken tanárképző karán meg kell változtatni a felvételik és a pedagógusképzés egész rendsze-rét, de a szakmai továbbképzés egész tartalmát is összhangba kell hozni korunk követelményeivel. Talán, talán most mégis felcsillan a remény, hogy az oktatási reform legújabb tervezete elindíthatja végre a változásoknak azt a so-rozatát, amelyre már olyan régen vár minden pedagógus. Igen, a remény, mert hisszük és tudjuk, nem lehet elég az, hogy az iskolák egy része és a kiváló pedagógusok kimondottan a saját útjukat járva, elismerésre méltó sikereket érnek el. Bízunk abban, hogy a szük-séges széleskörű szakmai és tár-sadalmi vita érdemi lezárása után már ezen tanév második félévében törvényerőre emelkedik a valódi változások eredményező terve-zet, melynek gyakorlati alkalmazás-ára is kellőképpen felkészítik pedagógusainkat. De kollégáink addig is minden bizonnyal foly-tatják sokrétű és felelősségteljes munkájukat: a leghatékonyabb pe-dagógiai módszereket alkalmazva oktatják, nevelik diákjaikat; a ta-nítási órákon kívül is külön fog-lalkoznak a tehetséges tanulókkal; szakkörökben fejlesztik tudásukat, képességeiket; felvételi vizsgákra, versenyek sokaságára készítik fel őket. Az ilyen munkához kíván la-punk szerkesztősége valóban sok sikert minden kollégának a jelen-legi tanév második félévében.

KISS SZILVIA

LANCZ ISTVÁN MÉLTATÁSA A KATEDRA-ELISMERÉS ÁTADÁSA ALKALMÁBÓL

Lancz István a Katedra Matematikaverseny 2009-es országos döntőjében, feladatjavítás közben.
Fotó: Horváth Géza

Amikor nemrég Hodossy Gyula fel-kért arra, hogy díjazása alkalmából én köszöntsem Lancz Istvánt, beval-lom, meglepődtem. Mert hát, legyünk őszinték: földrajzilag több száz kilo-méter, korban egy generáció választ el bennünket. Ami mégis közös, az a 15 éven keresztül végzett közös munka, a Katedra Matematikaverseny meg-oldásainak javítása. Nehéz feladat elé állított a felkérés, de hát a feladatok azért vannak, hogy megoldjuk őket, és ahogy diákjaimnak szoktam mondani: nincs lehetetlen, csak tehetetlen. Íme, az én megoldásom.

Mgr. Lancz István 1947. december 10-én született Zatecban, miután szü-leit oda deportálták Nagymácsédról. A család visszatérése után a Nagymácsédi Alapiskolában végezte tanulmányait, majd 1962-től Galántán az Általános Középsiskola diákja lett, ahol sikeres érettségi vizsgát tett. 1965-től a Nyitrai Pedagógiai Fakultás matematika-technikai ismeretek szakának hallgatója, majd végzőse lett. Vágkirályfán kezdett tanítani, majd pályafutását Füleken foly-tatta. Nemcsak tanítója, de igazgatóhe-lyettese, később igazgatója lett az alap-iskolának. Végül Losoncon dolgozott mint járási tanfelügyelő. Innen vissza-tért egykori iskolájába, Fülekre, ahova még nyugdíjasként is visszavárták.

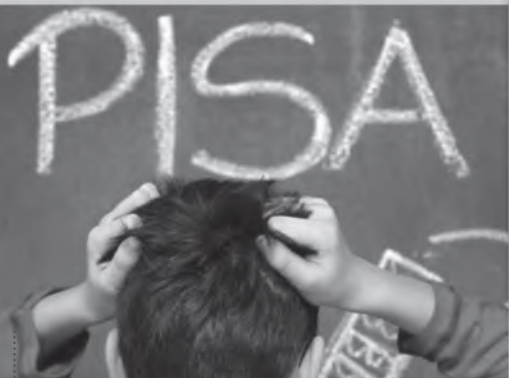
Ez Lancz István pályafutása az ada-tok tükrében. De nézzük az embert.

Emlékeim között kutatva arra jutot-tam, hogy nincs igazán éles emlékké-pem az első találkozásunkról. Hiszen Pista a Katedra-verseny állandó részt-vevője volt, először „csak” felkészítő tanárként, majd a 2001/2002-es tan-

évtől feladatjavítóként is. Egyszerre kezdünk javítóként, és Pista 15 éven keresztül volt társam és segítőm. Én abszolút „zöldfülként” vágtam bele ebbe a feladatba, ő sokéves tapasztalat-tal a háta mögött, amit a Losonci járás Matematikai Olimpiai Bizottságának elnökeként szerezett. Az első perctől egyenrangú félként kezelt, egy pill-naatra sem éreztem, hogy hozzá képest még kevés a tapasztalatom. Pe-dig megtehettem volna. Ehelyett ellátott tanácsokkal, megoldandó feladatokkal, szakirodalommal. Személyesen csak a döntők alkalmával találkoztunk, ilyen-kor jókat beszélgettünk. Így tudtam meg, hogy felesége, Erzsébet szintén pedagógus, hogy fia informatikus mérnök és hogy van két unokája, akik-re nagyon büszke – és joggal, hiszen egyikük a Katedra Matematikaverseny döntőjén sikeresen szerepelt.

Pista minden évben árgus szemmel figyelte, kik az újoncok a felkészítők között, azonnal lecsapott rájuk, és ellát-ta őket szakirodalommal, könyvekkel, internetes címekkel, ahonnan a felké-sztítéshez lehet feladatokat keresni. De nem elégedett meg ennyivel: az e-mail-címükre is küldött feladatokat. Tudom, nekem is több megabájtnyi feladatom van tőle. A régi motorosokhoz is volt néhány kedves szava, örömmel látta őket, a *mi újság?* kérdésre adott válasz valóban érdekelte.

Ha a levelezős fordulók értékelésére került sor, kettőnk közül ő volt az, aki a feladatok nehézségeiről, a megoldások sokféleségéről beszélt, néha statisztikai adatokkal megtoldva. Ha matematiká-ról volt szó, nem ismert tréfát.

A Katedra Matematikaverseny országos döntőjének eredményhirdetésén

Tanítványait mindig vigyázó szemmel őrizte, tanácsokkal látta el, ha kellett, lelket öntött beléjük, dicsérte, máskor dorgálta őket, mindig ügyelve az arányokra. Ha rátalált egy tehetséges diákra, a lehető legtöbbet akarta kihozni belőle. Így 43 aktívan eltöltött év alatt számos sikeres versenyzője volt, akikkel 79 dobogós helyezést ért el a különböző matematikaversenyeken. Legnagyobb sikerei közt megemlíthetjük a Sipos Péterrel és Mede Renátával megnyert Nemzetközi Matematikaversenyt, tanulói közül kiemelhetjük Bodnár Józsefet, aki minden alapiskolai versenyét maximális ponttal nyerte, ezt folytatta a gimnáziumban, Budapesten szerzett diplomát és doktori címet, a mexikói Nemzetközi Matematikai Olimpián ezüstérmét szerzett, most New York egyik egyetemén ad elő. Ezekhez a sikerekhez szükség volt az ő szakmai tudására, hozzáértésére. Mert ilyenkor nemcsak tanár, de ember is volt. Olyan, aki érti a gyermeket és érzi lelke rezdüléseit.

Hiszem, hogy minden embert a tettei minősítenek. Lancz István matematikatanár jelesre vizsgázott.

Drága Pistám!

Engedd meg, hogy megköszönjem Neked magam és a kollégák nevében a sok segítséget, amelyekkel elárasztottál bennünket. A diákok nevében a szakértelmet, amellyel a megoldásaikat szemléltetted és értékelted. Én személy szerint köszönöm a kávé és közös sütizéseket, ami nélkül a döntők nem zajlottak volna zökkenőmentesen. Kívánok jó egészséget, hosszú, boldog nyugdíjas éveket! Szeretettel gratulálok a Katedra-elismeréshez!

HORVÁTH GÉZA

MATEMATIKAI TEHETSÉGEKET GONDOZOTT NÉGY ÉVTIZEDEN ÁT

KATEDRA-ELISMERÉSBEN RÉSZESÜLT MGR. LANCZ ISTVÁN

Nagyjából másfél évtizeddel ezelőtt a Katedra Matematikaverseny egyik országos döntőjének kiértékelése után több felkészítő tanárt is megszólítottam: vállalná-e a levelező fordulók dolgozatainak javítását – jelképes tiszteletdíj ellenében. Egy-egy korcsoportban megközelítőleg 250-en versenyeztek, akkor még öt fordulóban. Fordulónként három feladattal számolva ez összesen 3750 feladat átolvasását, kiértékelését jelenti. Nem csoda, hogy nem tolongtak sokan a „megtisztelő” feladatért. Kettőn azonban meggyőző lelkesedéssel jelentkeztek. Kiss Szilvia és Lancz István már a helyszínen megegyezett, hogy Szilvia az ötödik és hatodik osztályosok, István a nagyobbak dolgozatait fogja javítani. Már akkor tudtam, éreztem, hogy ezt az emberfeletti erőfeszítést követelő

ingyenmunkát ők nem csupán egy-két évig fogják végezni. Nem tévedtem.

Lancz István a matematikában tehetséges tanulók felkészítéséért és – nem utolsósorban – a Katedra Matematikaversenyben vállalt munkájáért Katedra-elismerésben részesült. Ennek apropóján kérdeztem őt.

■ Mondj néhány szót a kezdetekről!

■ 1947. december 10-én születtem Žatecban. Azért itt, mert szüleimet ide deportálták Nagymácsédról.

■ Nem tudom megállni, hogy meg ne jegyezzem: az én szudétanémet édesanyám családját meg épp erről a vidékről telepítették ki ekkorában. Hogy én ennek ellenére néhány évvel később Zselízen születtem, az annak köszönhető, hogy a németek kitele-